

Amikor kábultságából Tas Tamás felrettent, halkan szedelődzködni kezdett. Kinn változatlanul hullott a hó. Ropogó szőnyegen járt, talpa alatt ritmikusan csikordult a hó s ő ezt a csendettépő reszelős muzsikát hallgatta. A harag teljesen visszagomolygott lelkében s meleg jóérzés töltötte el. Tudta merre menjen.

A hidon járt, dongott léptei alatt a korhadt deszka-palló. Egy lámpa sárga fénykörében egy ölelkező pár sziluettje feszült. Megismerte őket. Várt.

— Ne menjünk együtt — könyörgött a lány, ne lássuk egymás torzuló arcát. Engedj, eressz előre!

Hosszú remegő öleléssel búcsúztak. Sikoly nélkül hullott le Erzsébet a hidról.

Fenn táguló szemmel bámult János az eltávozott után. Megmarokolta görcsösen a híd korlátját. Remegett. Hirtelen megfordult és rohanni kezdett. Tamás karjai nyalábolták át a derekát. Szembekerültek mégis. Az egyik férfi, aki a lányért élt s a másik, akiért meghalt a lány.

— Hová tetted Erzsébetet? — susogta Tamás.

— Eressz! Eressz! — vonaglott a másik.

— Gyáva voltál! Meghalsz — hörögte a púpos.

— Eressz! Eressz! — ordította János — birkózni kezdett. Szuszogva, szótlán némán folyt a harc. János hirtelen a magasba emelte Tamást, akinek azonban ujjai közé siklott János nyaka. Egy iszonyú vinnyogás sikított az éjszakába s János teste elnyúlt puhasággal hanyatlott a híd korlátjára.

Tas Tamás kimerülten vánszorgott tovább a hidon. Mögötte elmaradt az ő helyrehozhatatlan, furcsa, döbbenetes múltja: a város, a loccsanó víz s a híd korlátján függő torz emberi hulla.

Esti nóta.

*Ifjuságom: — holdkorong,
— Az életen elborong,*

*Az öröm haj, — elkerül
A szívemen bánat ül...*

*Éldegélek nesztelen...
Meggínoz a szerelem.*

*Meggyötör a vágó, a dal...
— Hová lett a diadal?!*

RADVÁNYI SÁNDOR.